

На майка и баща едничка,
бе лична между всички,
като Мария сред светците
— Луната сред звездите.

Под сводовете пишни, ето —
пристъпва тя из мрака
към светлия прозорец дето
Хиперион я чака.

Тя гледа как блести от свода
над морската безмерност
и в пътища подвижни води
той корабите черни.

Из ден в ден гледа го тя горе
от странен смут обвзета.
Той, гледайки я неуморно —
тя падна му в сърцето.

(trad. E. Bagriana, 1943)

Живяла в приказна страна
живяла в сън невинен
прекрасна гиздава мома
от царски род старинен.

Тя бе на своите една
и горда хубавица
сред звездното небе — луна,
между светци — светица.

Под сводовете като в сън
тя бавно крачи в мрака
и гледа радостна — на вън
Хиперион я чака.

И гледа в небосвода тя
как тои изгрява леко,
как води кораби в нощта
по морските пътеки.

И тя го дебне ден след ден
с любовен жар в душата
и той, от обич заплепен
се влюби във момата.

(trad. D. Panteleev, 1950)

На майка и баща една тя
блестяла сред момите
тъй като сред звездите — луната
и Дева — сред светците

Под сводова старинни, ето —
пристъпва тя из мрака
към светлия прозорец, дето
Хиперион я чака.

Тя вижда как блести от свода
над бездните безмерни
и в пътищата морски води
той корабите черни.

Тя ден след ден го гледа горе,
от странен смут обзета.
И той я гледа без умора,
и тръпне му сърцето.

(trad. E. Bagriana, 1956)

Отдавна, в някаква земя,
зад планини пустини,
живяла приказна мома
от царски род старинен.

На майка и баща една
неземна хубавица,
сред звездното небе — луна,
между светци — девица.

Под сводовете като в сън
пристъпва бавно в мрака
и гледа радостна — на вън
Хиперион я чака.

И гледа в далнината тя
как тои блести, сияе,
как води кораби в нощта
от свода син, безкраен.

Следи го мълком ден след ден
по него все копнее.
От хубостта ѝ заплепен
и той се влюба в нея.

(trad. D. Panteleev, 1963)

Din toate cele de mai sus rezultă în primul rînd că poezia lui Eminescu s-a bucurat și se bucură în țara vecină de tot mai multe tălmăciri și, mai ales, din ce în ce mai bune. În al doilea rînd, remarcăm faptul că unii dintre marii poeți bulgari și-au închinat eforturile lor unor traduceri din opera poetului nostru. Elisabeta Bagriana, care a cunoscut poezia lui Eminescu în 1937, dintr-o traducere franceză, scria de curînd: «... Am început să răsfoiesc volumul și, pe măsură ce citeam versurile, mă simțeam stăpînită de forța, de vîna poetică, de uriașul clocot al poeziei eminesciene. Îi simțeam minia și amarul, cîntecul, înfiorarea, lirismul gingaș, suav». Iar despre *Luceafărul*: «...